

Î N C H E I E R E

16 octombrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios
administrativ al Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Dumitru Mardari
Svetlana Filincova

examinând admisibilitatea recursului declarat de Moga Vladimir,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Moga
Vladimir împotriva ÎI „Voloșciuc”, intervenient accesoriu Agenția pentru Protecția
Consumatorilor și Supravegherea Pieței cu privire la încasarea sumei în cadrul
apărării drepturilor consumatorului și indexarea sumelor,

împotriva deciziei din 26 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a
fost respins apelul declarat de Moga Vladimir și menținută hotărârea din 27 iulie
2018 a Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani),

c o n s t a t ă :

La 11 iunie 2018, Moga Vladimir s-a adresat în instanță cu o cerere de
chemare în judecată împotriva ÎI „Voloșciuc”, intervenient accesoriu Agenția
pentru Protecția Consumatorilor și Supravegherea Pieței cu privire la încasarea
sumei în cadrul apărării drepturilor consumatorului și indexarea sumelor.

În motivarea acțiunii înaintate reclamantul a indicat că anterior s-a adresat în
instanță cu o cerere de chemare în judecată împotriva SA „Mif” și ÎI „Voloșciuc”,
intervenient accesoriu IPSSPMPC, în care s-a comis o eroare mecanică referitoare
la cifra reală a sumei de 13200 lei plătită la sediul SA „Mif” pentru confecționarea
articolelor de tâmplărie, fiind indicată cifra de 13000 lei, ce a dus ulterior la
emiterea unei hotărâri cu o eroare materială și de calcul evidentă, diferența dintre
suma adjudecată și cea reală constituind suma de 200 lei, ce nu a fost observată pe
parcursul judecării cauzei civile de către instanța de fond, de către reclamant, de
reprezentantul său și de alți participanți la procesul de judecată.

Reclamantul a menționat că prin decizia Curții Supreme de Justiție din 01
octombrie 2014, pronunțată în cauza indicată, s-a încasat din contul ÎI „Voloșciuc”
în beneficiul reclamantului cu titlu de prejudiciu material cauzat suma de 23527
lei, cheltuielile de judecată pentru servicii poștale în sumă de 79,49 lei, fotocopiere
în sumă de 31,60 lei, dactilografiere în sumă de 25 lei, plata pentru asistența
juridică în sumă de 2500 lei, plata pentru expertiză în sumă de 3000 lei, servicii
fotografice în sumă de 162,40 lei, plata taxei de stat în sumă de 805,81 lei, iar în

total suma de 30531 lei, precum și compensații pentru prejudiciul moral cauzat în mărime de 1000 lei.

A susținut că sumele plătite oficial la sediul SA „Mif” pentru confecționarea ferestrelor și ușii din lemn de stejar cu geamuri termopan au constituit 13200 lei, plătită la 07 noiembrie 2007, și 10527 lei, plătită la 18 februarie 2008, ce însumează 23727 lei, fapt confirmat prin chitanțele anexate la materialele cauzei respective, astfel încât mărimea despăgubirii pentru prejudiciul material cauzat constituie în total 23727 lei și nu 23527 lei.

Instanța de recurs a comis o eroare de calcul la admiterea recursului înaintat de SA „Mif”, pe care instanța ierarhic superioară din rea-voință nu a recunoscut-o și nu a dorit să înlăture problema erorii comise, în rezultat la soluționarea cauzei civile instanța de fond a încasat suma diminuată cu 200 lei a despăgubirii pentru prejudiciul material cauzat în sumă de 23527 lei, ce nu corespunde cu valoarea reală a prejudiciului material cauzat de către pârâți și s-a comis eroarea materială și de calcul la evaluarea mărimii prejudiciului material cauzat.

În prezent, în baza titlului executoriu eliberat în baza hotărârilor judecătorești nominalizate executorul judecătoresc a intentat procedura de executare nr.015-410/14. Astfel, reclamantul a menționat că, la cererea creditorului instanța care a soluționat cauza civilă poate să efectueze indexarea sumelor pentru perioada de până la pronunțarea hotărârii conform prevederilor art. 584 Cod civil, deoarece din momentul efectuării plăților către pârâți și până la pronunțarea deciziei instanței de recurs s-a modificat cursul valutar al monedei de plată față de moneda obligației pecuniare și, astfel, pârâtul este obligat în opinia reclamantului să efectueze plata datoriei conform cursului oficial al leului moldovenesc valabil la data executării obligației.

Potrivit adevărului eliberate de Biroul Național de Statistică nr. 18-28/76 din 03 iulie 2015, în septembrie 2014 rata inflației a constituit 35,9%, motiv pentru care consideră că sumele plătite de 13200 lei și de 10527 lei urmează a fi indexate conform ratei de inflației, ce constituie pentru perioadele sus-indicate suma de 5676 lei și, corespunzător, 3779,19 lei.

În fața instanței de judecată, Moga Vladimir a solicitat încasarea din contul pârâtului a sumei de 200 lei, ce constituie diferența de eroare materială și de calcul comisă în cererea de chemare în judecată a reclamantului împotriva SA „Mif” și ÎI „Voloșciuc”, intervenient accesoriu IPSSPMPC cu privire la protecția drepturilor consumatorului din 12 martie 2009, cu constatarea că mărimea prejudiciului material cauzat reclamantului constituie în total suma de 23727 lei, indexarea sumelor bănești de 13200 lei și 10527 lei pe perioadele susmenționate în mărime de 5676 lei și, respectiv, 3779,19 lei, cu încasarea în total a sumei de 9455,19 lei și compensarea sumei de 64 lei în calitate de cheltuieli de judecată suportate pentru plata informației statistice privind rata inflației monedei naționale a RM.

Prin hotărârea din 27 iulie 2018 a Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) acțiunea înaintată de Moga Vladimir a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia din 26 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Moga Vladimir și menținută hotărârea din 27 iulie 2018 a Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani).

Pentru a decide astfel instanțele au reținut că, în contextul existenței mai multor hotărâri judecătorești irevocabile, emise în litigiul ce are aceeași origine cu

pretențiile înaintate în speță, este cert că persoana responsabilă de încălcarea drepturilor consumatorului în persoana lui Moga Vladimir are obligația de reparare a prejudiciului cauzat.

Totodată, deoarece asupra cuantumului acestei despăgubiri s-au expus deja instanțele judecătorești prin hotărârile irevocabile respective, iar cerințele lui Moga Vladimir de corectare a pretinselor erori la soluționarea cauzei precedente au fost respinse irevocabil, instanțele au relevat că prin prisma art. 123 alin. (2) al Codului de procedură civilă, nu sunt îndreptățite să repună în discuție aceste chestiuni în contextul în care temei pentru înaintarea acțiunii în prezenta cauză a servit comiterea de către Moga Vladimir a unei erori de calcul la depunerea acțiunii sale din 14 martie 2009 și necorectarea erorii respective de către instanțele judecătorești după emiterea hotărârilor în pricina respectivă.

Cu referire la pretențiile lui Moga Vladimir privind indexarea sumelor de 13200 lei și 10527 lei, în valoare totală de 9455,19 lei, instanțele au indicat că dispozițiile art. 584 ale Codului civil, invocate de acesta la justificarea pretenției respective, sunt inaplicabile speței în contextul în care această normă instituie modalitatea de efectuare a achitărilor în cazul modificării cursului valutar al monedei de plată față de moneda obligației pecuniare, respectiv situația în care valuta vizată la realizarea raporturilor juridice specificate expres și exhaustiv în textul legii este diferită.

Instanțele au evidențiat faptul că, trimiterile lui Moga Vladimir la informațiile oferite de Biroul Național de Statistică referitor la rata inflației în perioada indicată de acesta, sunt nefondate deoarece potrivit prevederilor Codului civil (în redacția în vigoare la data înaintării pretențiilor), indexarea plăților este prevăzută doar în cazul plăților periodice, conform art. 609 alin. (5) al Codului civil, și pentru sumele datorate pentru repararea prejudiciului cauzat prin vătămare a integrității corporale sau prin altă vătămare a sănătății ori prin deces, conform art. 1421 alin. (3) al Codului civil.

Din aceste motive, având în vedere că legislația aplicabilă speței instituie alte modalități de compensare a imposibilității utilizării mijloacelor bănești, iar indexarea sumelor invocate de reclamant în prezenta cauză nu este reglementată și, astfel, nu poate fi impusă în obligația părții în lipsa unei dispoziții legale sau contractuale, instanțele ierarhic inferioare au respins pretențiile respective.

La 24 iunie 2019, Moga Vladimir a declarat recurs împotriva deciziei din 26 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia și a hotărârii primei instanțe cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel.

În motivarea recursului a indicat că instanța de apel la pronunțarea deciziei nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și a interpretat în mod eronat legea.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele cauzei și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat de către Moga Vladimir, neîntemeiat și care urmează a fi considerat inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) al Codului de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de

procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) al Codului de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) al Codului de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al Codului de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin.(1) lit. f) al Codului de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea considerării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de Moga Vladimir, nu pot duce la admisibilitatea recursului, ori acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 al Codului de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

Acest fapt denotă caracterul declarativ a recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare al recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

Or, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea amănunțită a motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului înseamnă nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Abordarea recurentului, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acestuia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune considerarea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de către Moga Vladimir.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al

Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea considerării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) ale Codului de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Moga Vladimir.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Dumitru Mardari

Svetlana Filincova